

Свою Україну любіть. Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту за неї Господа моліть.
Т.Г.Шевченко

ВІСНИК

№ 2 (54)

Вересень

2023 року

ПРИЛУЦЬКИЙ ТЕХНІЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ

ДОПОМОГА ЗБРОЙНИМ СИЛАМ УКРАЇНИ – ОДИН ІЗ ПРІОРИТЕТНИХ НАПРЯМІВ У РОБОТІ КОЛЕДЖУ

Виходячи з Міжнародного освітнього форуму який проходив нещодавно у Києві та регламентуючих документів, зокрема, формування якості й безпеки освітнього простору в умовах воєнного життя першочерговими пріоритетами фахової передвищої освіти були і залишаються:

- сприяння обороні України, зокрема всебічна підтримка воїнів, які зі зброєю в руках захищають Батьківщину;

- створення безпечного середовища у кожному навчальному закладі.

Олег Ігорович Шаров відмітив, що план роботи кожного закладу ЗФПО, циклової комісії, викладача повинен починатися з власного внеску в оборону нашої держави.

А тому я особисто і організовую колектив виходячи з цих вимог і потреб нинішнього сьогодення.

Завдяки проведеній роботі в коледжі створено умови, що дали змогу якісно проводити освітній процес, підвищити конкурентоспроможність коледжу на ринку освітніх послуг та своєчасно виконувати інші статутні зобов'язання.

Павло ЧЕРНИКОВ, доктор філософії в галузі освіти,
Почесний професор Міжнародної Кадрової Академії,
член Національної спілки журналістів України

вік з сімей біженців і переселенців з с. В.Дороги, Бучі, Сумської області, Ніжина, Києва.

Паралельно з ініціативи Оксани Халімон депутата обласної Ради, Олеси Кісленко, заступника голови райдержадміністрації, на базі нашого корпусу запрацював безкоштовний магазин «Дякую», лозунг якого «Маєш змогу – принеси-потребуєш-отримай» в якому одягали і взували біженців, переселенців, тимчасово переміщених осіб, внутрішньо-переміщених осіб яких у нас тільки в Прилуках 3460 осіб. Сьогодні він переріс у волонтерський Хаб Опора, де є Діснейка для дітей, які приходять з мамами, доміно і шахи для ветеранів і він продовжує працювати. Для тимчасово переміщених осіб в коледжі для всіх бажаючих працюють курси з української мови.

Освоїли 0,9 соток пустиря й активно включилися в акцію «Сади Перемоги» й виростили тону картоплі, пів тони кабачків, 23 кг. капусти, цибулі 10кг., огірків 93 кг., висадили 30 плодкових дерев.

Наші працівники й викладачі з перших днів війни включилися в волонтерську роботу по плетінню сіток, спочатку в 5 школі, а з 01 вересня у приміщенні № 4 коледжу.

Кожного дня від 7 до 10 чоловік беруть участь у цій роботі. Сьогодні це волонтерський центр, де працює 30 чоловік кожного дня, 3-5 сіток за добу.

Ми також постійно берем участь у зборі коштів для ЗСУ, виступ художньої самодіяльності в коледжу у МБК, збір продуктів харчування, теплих речей, медикаментів, те, що робить кожний навчальний заклад.

В нинішній час ми проводимо адресну допомогу студентам, які воюють і їхнім батькам.

Якщо машину закупити важче, то інструменти чи ліки – дешевше й швидше щоб направити воїнам.

На сьогоднішній день проведено великий обсяг роботи по дотриманню вимог законодавства у воєнний час, а саме:

- створення безпечних умов для навчання здобувачів освіти;

- обладнали три укриття (найпростіше в підвальному приміщенні головного навчально-лабораторного корпусу, друге укриття подвійного призначення, третє в гуртожитку №3 для жильців гуртожитку і здобувачів освіти). Це дало можливість 1 вересня розпочати навчальний рік.

Надали допомогу в обладнанні укриття працівникам і учням Удаївського навчально-реабілітаційного центру.

По-перше, з перших днів початку війни наші працівники разом зі мною допомагали формувати блок-пости і завозили туди, метал, шини, дерева. По-друге за три доби відновили тир для пристрілки зброї та підбору металу для бронежилетів для представників тероборони, ЗСУ. У місті лише у нас зберігся єдиний тир. Через нього «пройшли» (навіть не у сотнях) представники тероборони і ЗСУ.

Також надали притулок для підрозділу ЗСУ в гуртожитку №1, в якому перебували бійці протягом лютого, березня, квітня і травня.

Через гуртожиток №3 «пройшли» близько 70 чоло-

ПРИЛУЦЬКИЙ ТЕХНІЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
запрошує на навчання за

ОПС «Фаховий молодший бакалавр» зі спеціальностей:

- Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка
- Комп'ютерна інженерія
- Будівництво та цивільна інженерія

Газопостачання та енергоефективні системи забезпечення мікроклімату будівель
Будівництво, обслуговування і ремонт гідромеліоративних споруд
Геодезія та землеустрій

- Облік і оподаткування

ДО ЗАЯВИ ВСТУПНИК ДОДАЄ:

- копію документа, що посвідчує особу;
- копію військово-облікового документа (військовий квиток або посвідчення про приписку);
- копію документа про освіту;
- копію ідентифікаційного коду;
- 4 кольорові фотокартки 3x4см;
- мотиваційні листи;
- довідку про реєстрацію місця проживання, додаток №13;
- медичну довідку 086-У

В коледжі діє КОНСУЛЬТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР для надання допомоги вступникам під час реєстрації електронних кабінетів та подання заяв в електронній формі.

АДРЕСА ПРИЙМЛЬНОЇ КОМІСІЇ:
м. Прилуки, вул. Київська, 178, ауд. №9.
Тел. (04637) 3-20-50, 3-13-65
E-mail: gidrotech@ukr.net Сайт: agrokolegd.at.ua

У ПАМ'ЯТІ НАВІКИ

Ніщо так не об'єднує людей, як біда. Сьогодні у нашій країні вона одна на всіх – війна... Україна кожного дня втрачає кращих своїх синів. Болить душа за мужніх Героїв, які віддають найцінніше – своє життя для того, щоб ми змогли жити. На жаль, серед загиблих є і випускники коледжу. Силаємо голови у великій скорботі. Вічна слава героям!

Солдат Павло Варченко народився 6 листопада 1985 року в селі Дідівці на Прилуччині. У 2002 році закінчив місцеву школу. Після неї вступив до Прилуцького агротехнічного технікуму, де навчався за спеціальністю "Електрифікація і автоматизація сільського господарства" та здобув кваліфікацію техника-електрика. Після першого курсу проходив строкову військову службу, потім продовжив навчання. Працював на Прилуцькому заводі "Пластмас" електриком. У січні 2023 року Павло долучився до оборонців України. Служив у складі одного з підрозділів військової частини А1962 на посаді бойового медика. 14 травня під час виконання бойового завдання на Донеччині Павло загинув. 19 травня 2023 року мешканці Прилуцької територіальної громади попрощалися з військовим ЗСУ, бойовим медиком Павлом Варченком та поховали його на місцевому цвинтарі малої батьківщини.

Солдат Віталій Скрипченко народився 4 червня 1988 року в селі Озеряни на Чернігівщині. У 2008 році закінчив Прилуцький агротехнічний технікум за спеціальністю "Будівництво, обслуговування і ремонт гідромеліоративних споруд" і здобув кваліфікацію техника-гідротехніка. Протягом 2008-2009 років проходив строкову військову службу. Останнім часом працював охоронцем в маркеті АТБ.

У грудні 2022 року Віталій долучився до лав оборонців України. Службу ніс у складі одного з підрозділів військової частини А4123. 28 травня 2023 року під час виконання бойового завдання на Луганщині Віталій загинув. Восьмого червня 2023 року, Варвинська громада попрощалася із загиблим військовим ЗСУ, солдатом Віталієм Скрипченком. Похований на місцевому цвинтарі малої батьківщини.

Молодший сержант Дмитро Шень народився 16 березня 1986 року в селищі Димер Вишгородського району Київської області. Згодом родина переїхала у село Смош Прилуцького району, де Дмитро закінчив навчання в середній школі. З 2001 року по 2005 рік навчався у Прилуцькому агротехнічному технікумі за спеціальністю "Електрифікація і автоматизація сільського господарства" та здобув кваліфікацію техника-електрика. Дмитро був працівником комунального підприємства "Прилукитепловодопостачання". Ще до початку повномасштабного вторгнення брав безпосередню участь в антитерористичній операції на сході держави. Після 24-го лютого 2022 року перебував на посаді старшого механіка-водія 1 механізованого відділення 1 механізованого взводу механізованої роти військової частини А7330. 5 липня 2023 року Дмитро загинув у районі населеного пункту Білогорівка Северодонецького району Луганської області. Дванадцятого липня 2023 року Прилуки провели в останню путь військового ЗСУ, молодшого сержанта Дмитра Шеня, поховавши його на міському цвинтарі.

Солдат Валентин Кулій народився 15 червня 1968 року в місті Прилуки. Навчався в середній школі №1. Закінчивши вісім класів, у 1983 році Валентин пішов навчатися в Прилуцьке професійно-технічне училище. Проходив строкову службу в десантних військах. Трудову діяльність розпочав у комунальному підприємстві "Прилукитепловодопостачання" на посаді водія. З 1990 року по 1992 рік Валентин заочно навчався в Прилуцькому радгосп-технікумі, за спеціальністю «Електрифікація сільського господарства», де здобув кваліфікацію техника-електрика. Працював за фахом у приватному підприємстві "Таланпром". Солдат Валентин Кулій ніс службу на посаді водія гранатометного відділення взводу вогневої підтримки роти вогневої підтримки військової частини А7330. 5 липня 2023 року Валентин отримав смертельні поранення під час стрілецького бою з ворожою ДРГ в районі населеного пункту Білогорівка Северодонецького району Луганської області. 12 липня 2023 року мешканці Прилук попрощалися з військовим ЗСУ, солдатом Валентином Кулієм. Похований на одному з міських цвинтарів.

Солдат Владислав Єфременко народився 25 жовтня 1997 року в місті Первомайськ Миколаївської області. Згодом родина переїхала в смт Варву на Чернігівщині. У 2015 році закінчив Варвинську ЗОШ I-III ступенів, а потім Прилуцький агротехнічний коледж за спеціальністю "Монтаж, обслуговування та ремонт електротехнічних установок в АПК" і здобув кваліфікацію техника-електрика. У жовтні 2020 року вирішив долучитися до лав оборонців України та підписав контракт з військовою частиною А0281. Після початку повномасштабної війни перебував на посаді командира відділення. Останнє бойове завдання виконував поблизу одного з населених пунктів Харківщини, а від 9 квітня 2022 року вважався зниклим безвісти. Загинув в с.Сулигівка Ізюмського району Харківської області. Лише 7 липня 2023 року вдалося ідентифікувати тіло полеглого воїна. Тринадцятого липня 2023 року мешканці Варви попрощалися з військовим ЗСУ, солдатом Владиславом Єфременком та поховали на цвинтарі смт Варви.

Солдат Андрій Дроздов народився 3 жовтня 1977 року в Прилуках. Навчався в загальноосвітній місцевій школі №7. У 1999 році заочно закінчив Прилуцький агротехнічний технікум за спеціальністю «Електрифікація і автоматизація сільського господарства» та отримав кваліфікацію техника-електрика. Після проходження строкової військової служби, працював на різних підприємствах міста. Після початку повномасштабної війни добровільно долучився до лав ЗСУ. Службу ніс на посаді стрільця-снайпера першого штурмового відділення другого штурмового зводу шостої штурмової роти другого штурмового батальйону військової частини А4010. Загинув 13 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання в районі сіл Озерянівка та Миколаївка Друга на Донеччині. У травні 2023 року його було поховано на цвинтарі міста Дніпра, а 10 серпня Прилуцька громада попрощалася з воїном ЗСУ, солдатом Андрієм Дроздовим та перепоховала на рідній прилуцькій землі.

Віктор Лавренчук народився 7 жовтня 1986 року в місті Дьєр (Угорщина) у сім'ї військовослужбовця. Згодом родина переїхала на Прилуччину, в село Рудівку. У 2003 році Віктор закінчив Рудівську середню школу. З листопада 2004 по травень 2006 року проходив службу в Збройних Силах України. Протягом 2006-2007 років працював оператором зерносушильної установки ДП «Нафком-Агро». У 2010 році заочно закінчив Прилуцький агротехнічний коледж, здобувши вищу освіту за спеціальністю «Обслуговування устаткування і систем газопостачання» та здобув кваліфікацію техника газового господарства. У березні 2014 року брав участь у патрулюванні українсько-російського кордону, згодом - активний учасник боїв за Луганський аеропорт, де дістав поранення. Після відновлення знову повернувся на фронт. Воював у районі с.Сабівка та м.Щастя на Луганщині, з початку грудня 2014 - у селищі Піски, де під час прикриття українського гарнізону аеропорту міста Донецьк, загинув від прямого влучання снаряду в бліндаж. Одинадцятого грудня 2014 року воїна АТО Віктора Лавренчука провели в останню путь. Похований в селі Рудівка на Прилуччині.

На центральній стіні Прилуцького агротехнічного коледжу 29 квітня 2015 року було встановлено меморіальну дошку на честь Віктора Лавренчука.

Олег Санік народився 21 липня 1980 року в селі Поділ Срібнянського району. Згодом родина переїхала до Прилук. Із 1986 року Олег навчався в середній школі №6, яку закінчив із золотою медаллю у 1997 році. У цьому ж році вступив до Прилуцького радгосп-технікуму за спеціальністю «Обслуговування устаткування і систем газопостачання» який закінчив у 2001 році, отримавши кваліфікацію техника газового господарства. Потім працював у «ПЗК-ПАПК», із 2002р. - АТ «Укргазбуд» БУ №1, у Прилуцькій виховній колонії, ТОВ «Агрокім». Олега Саніка мобілізували в четверту хвилю 29 січня 2015 року. Відслужив, 31 березня 2016 року був демобілізований, але війна не відпускала. У січні 2017 року підписав контракт і повернувся в АТО. Був призначений командиром бойової машини 72-ої окремої механізованої бригади. Під час виконання бойового завдання в районі шахти «Бутівка», що під Авдіївкою, в результаті мінометного обстрілу героїчно загинув 12 квітня 2017 року. За особисту мужність, виявлену при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку, солдат Олег Санік нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Похований воїн АТО Олег Санік у рідному селі Поділ на Срібнянщині (нині Прилуцький район).

27 червня 2017 року на фасаді Прилуцького агротехнічного коледжу було відкрито меморіальну дошку загиблomu воїну АТО Олегу Саніку.

Старший лейтенант Олександр Васильєв народився 15 березня 1990 року в місті Прилуки. Згодом родина переїхала в село Миколаївка Прилуцького району. З 1996 по 2005 рік Олександр навчався в Погребівській школі. У 2005 році продовжив навчання в Прилуцькому агротехнічному технікумі за спеціальністю «Електрифікація і автоматизація сільського господарства» та здобув кваліфікацію техника-електрика. Після служби в армії став кадровим військовим. Згодом Олександр приїхав на Рівненщину, де створив сім'ю. У 2014 році брав активну участь у бойових діях на сході України в зоні проведення АТО/ООС. У 2020 році Олександр підписав контракт на проходження військової служби в складі 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого. Був у Криму на перевалі, пройшов Іловайський котел. Продовжив вдосконалювати військову справу, навчаючись у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. З перших днів повномасштабного російського вторгнення Олександр Васильєв боронив рідну країну від окупантів. Звільняв Чернігів, Ірпінь, Бучу, брав участь у боях на Київщині та Миколаївщині. Під час виконання бойового завдання, загинув 27 березня 2022 року в селі Благодатне Баштанського району, Миколаївської області. Другого квітня 2022 року бойового офіцера ЗСУ з почесними поховали у місті Рівне на кладовищі Молодіжному, на Алеї слави загиблим рівненським героєм. Старший лейтенант Олександр Васильєв нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно). На честь героїчного офіцера його іменем названо вулицю в рідному місті, а також удостоєно звання Почесний громадянин міста Рівного. У м. Володимирі встановлено меморіальну табличку на Стеллі Пам'яті воїнів 14 омбр, його ім'я занесено в Книгу Пам'яті воїнів бойового з'єднання.

ВІСНИК

ПРИЛУЦЬКИЙ ТЕХНІЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
Видається з лютого 1999 року
Засновник і видавець - адміністрація, педагогічний та студентський колективи коледжу.

Реєстраційне свідоцтво ЧГ №178 від 08.04.1999р. видане Чернігівським управлінням у справах преси та інформації
Редакційна колегія: Черніков П.І. - головний редактор, Мелашенко С.В., Ляшенко Г.В., Сонєць С.А., Одокієнко О., Чернікова О.П. - відповідальні за випуск, Диндар П.Г. - відповідальний за фото.
т. 3-20-50, e-mail: gidrotech@ukr.net

Друк офсетний. Обсяг 1 друк. аркуш. Прилуцька міська друкарня Чернігівського облуправління по пресі.
За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
За якість друку газети відповідальність несе друкарня.

Тираж 1000 прим.

Замовлення № 203